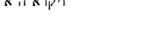

- (א) לקמן ג. ג. גיטין נג., (ב) לעיל מ. ג. א. לקמן נט. ג. (ד) קדושין כד. לקמן א.א. (ה) לעיל כח. לקמן נט. כ"ח. פ. ג. ו. וקדושין מז. סנהדרין כט. תמורה כה. נדה יד. א. ו. רש"ל מ"ג, (ז) לעיל כ"א. ושל"ג, (ח) מנחות מ.א. ו. ולקמן (ט. א.) וד"ה סוף, ו. ושל"ג מקרא,

תורה אור השלם

- ↑ וַתֵּשֶׁב בִּי תַחֲטָא וְשִׁמְשְׁתָּה קוֹל אֵלֶּהָ וְהָיָא עַד אֲוֹרָא אוּ דָעָא אִם לֹא יֵגֵד וְנָשָׂא עֲוֹנָהּ ויקרא ה א

הגהות הב"ח

- (א) תוס' ד"ה פשיטא וכו' כשעובר על שבוועתו בדבר שאס לא יגיד:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אם לא יגיד וכו' ועוד ק"ל. ממה לי הא חלמה היכא דעד אחד מוטעל בעדותו לחייב ממון חייב קרבן שבועה כדלמרי' כשנבעות רפ"ד הכל מודים בעד סוטה וכו' וכתוס' רש"י סוטה ד"ה כל הקשו בחלמה אלא לא אמרין דהוא עד בעד סוטה וכו' וכתוס' רש"י שמיטתו אכל לנשי' דכ"כ לקושטא דלמלא דהוא עד היינו צ" דוקא וכו' דהיוק שאינו ניכר לא שמיח דיוק. קשה למ"ש רש"י מחלה העושה מלאכה ששקל בזה משקלות ומה אף למ"ד דשמיח היוק פטור ע"ש בגיטין נ"ע:

רבינו חננאל

תחלתו בפשיעה וסופו באונס. דכיון דשבקתה בחמה כל מילי דאית לה. פ"י ערמה.

הכונס פרק ששי בבא קמא

נכנסל רעוע. דלא אפסדיה דלמסתר קאי: דמטי ליה. כשכפפה

הגיע זה הדליקה: **נרוח מזויה**. הרי נדים הנעיר ונדיני אדם

ניחייב: **נרוח שאינה מזויה**. דמידי דלא סלקא ארעמיה היא:

טמון איסמרי. שכיסה קמת חזירו כסדינין כשראה דליקה אכלה

בכותל רעוע אמר מר א הכופף קמתו של חבריו בפני הדליקה היכי דמי אילימא דמטיא ליה ברוח מצויה בבריני אדם גמי נחייב י אלא דמטיא ברוח שאינה מצויה ורב אשי אמר י טמון אתמר משום דשויה טמון באשו: אמר מר יהושוכר עדי שקר ה"ד אילימא לנפשיה יממונא בעי שלומי ובריני אדם גמי ניחייב י אלא לחבריה יהוידוע עדות לחבירו ואינו מעיד לו במאי עסקינן אילימא כבי תרי פשיטא י דאורייתא הוא י אם לא יגיד וגשא עונו י אלא בחד ותו ליכא והאיכא (סימן העושה בסם ושלוח חבריו נשבר) ^(א)העושה מלאכה במי חטאת ובפרת חטאת פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים והאיכא ^(ב)הנותן סם המות בפני בהמת חבירו פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים והאיכא ^(ג)השולח את הבערה ביד חרש שומה וקטן פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים והאיכא ^(ד)המבעית את חבירו פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים והאיכא ^(ה)נשברה כדו ברה"ר ולא סלקה נפלה גמלו ולא העמידה ר"מ מחייב בהזיקן וחכ"א פטור בדיני אדם וחייב בדיני שמים אין מיהא איכא טובא והני אצטריכא ליה מהו דתימא בדיני שמים גמי לא ליחייב קמ"ל הפורץ גדר בפני בהמת חבירו מהו דתימא כיון דלמסתריה קאי מה עביד בדיני שמים גמי לא ליחייב קמ"ל הכופף קמתו של חבירו גמי מהו דתימא לימא מי הוה ידענא דאתיא רוח שאינה מצויה ובריני שמים גמי לא ליחייב קמ"ל ולרב אשי דאמר גמי טמון איתמר מהו דתימא אנא כסויי כסיתיה ניהלך ובריני שמים גמי לא ליחייב קמ"ל והשוכר עדי שקר גמי מהו דתימא לימא ^(א)דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין ובריני שמים גמי לא ליחייב קמ"ל והיודע עדות לחבירו ואינו מעיד לו גמי מהו דתימא מי יימר דכי הוה ^(ב)אתינא) מסהדינא ליה הוה מודה דלמא הוה משתבע לשקרא ובריני שמים גמי לא ליחייב קמ"ל: נפרצה בלילה או שפרצוה לסטים כו': אמר רבה והוא שחתרה אבל לא חתרה מאי חייב היכי דמי אילימא בכותל בריא כי לא חתרה אמאי חייב מאי ה"ל למעבד אלא

בכותל רעוע כי חתרה יאמאי פטור תחלתו בפשיעה וסופו באונס והוא הניחא לבו"ד ^(א)תחילתו בפשיעה וסופו באונס פטור אלא למ"ד תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב מאי איכא למימר אלא מתני' בכותל בריא ואפילו לא חתרה וכי איתמר דרבה אסיפא איתמר הניחה בחמה או שמשרה לאחר שוטח וקטן ויצתה והזיקה חייב אמר רבה י ואפי' חתרה לא מבעיא היכא דלא חתרה דכולה בפשיעה הוא אלא אפי' חתרה גמי מהו דתימא הויא לה תחילתו בפשיעה וסופו באונס קמ"ל דכולה בפשיעה היא מ"מ דאמר ליה מידע ידעת דכיון דשבקתה בחמה כל ^(א)מצדקא דאית לה למיעבד עבדא ונפקא: הוציאווה לסטים לחייבין: פשיטא

חייב בדיני שמים ושמא אין כל כך חידוש: **בכסויי בפיתיה**. וא"ת גלוי וידוע למקום למה נכתבין אס לטובה אס לרעה וי"ל דאפי' במתכוין לטובה שלא ימחר לשרוף ויוכל להליל בעל הבית נכתב כך מ"מ בדיני שמים חייב דליבעי ליה לאזהורי ולאסוקי ארעמיה שלא יצא לו הפסד נזק: **מזה** דתימא הויא לה תחלתו בפשיעה וסופו באונס קמ"ל דכולהו בפשיעה היא. ק"ק דה"ל למימר מהו דמימא כולה אונס הוא וכגון שנעל כל כך יפה שאינה יכולה ללאת אלא בחמירה קמשמע לן דפושע הוא אכל חמירה שהניחה בחמה:

נו.

איילימא דמטיא ליה ברוח מצויה בדיני אדם גמי ליחייב. וא"ת כיון שאין חילוק בין מקרב דבר אכל האש ובין מקרב האש אכל הדבר אמאי אמרינן בפרק כל הנשרפין (סנהדרין דף עו. וס) כפתו במקום שסוף חמה או כינה לצא פטור ליחייב למ"ד אשו משום חזיו וכן כפתו לפני ארי וי"ל דודאי אי כפתו והציאו במקום שסוף חמה או כינה לצא או ארי חייב אכל התם מיירי שכפתו במקום שהיה ולא היוזו ממקומו ולא היו מנמנמס הוחיל והחמה והכינה והארי אין עליו נשעת כפיתה וההיא דאתקיל עליה דקקא דמיא אפילו כפתו והציאו שם ואח"כ אתקיל פטור דדמי לוורק חץ ותרסן בידו ואפילו קדם הוא ונטלו פטור וא"ת ההיא דהשך צו את הנחש דפטור למ"ד מעלמו הוא ^(א)מכש אמאי פטור לפי מה שפירש בשמעתין דפי פרה (דף כג.) שסס ידו לתוך פיו והשך ליחייב משום אשו דודאי הנחש יזיק האדם וי"ל דשאני התם שאין הארס עדיין צעוס:

ממונא בעי רש"ומי. וכי תימא פטור מדיני אדם משום

דלא ידעי' שהם עדי שקר מ"מ כיון שאס היינו יודעין שהם עדות שקר משלם אין שייך למיתני פטור מדיני אדם: **אלא** לחבריה. כגון שאין לחצריה מה לשלם או שהלך למדינת הים או כגון שאין אנו יודעים שהם עדי שקר ודוקא שוכר אכל אמר פטור מדיני אדם שאלו נשכר לו דאין נראה לומר דנקט שוכר לאשמועינן דאפי' שוכר פטור מדיני אדם שאין זה שום חידוש ולקמן לא עבד לריכותא אלא מדיני שמים ועוד דצפירקין תנן (דף נט.) השולח את הנערה צד חש"ו פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים שלח ציד פקח הפקח חייב משמע דשולח פטור אף מדיני שמים: **פשימא אם לא יגיד וכו'**. וא"ת ה"מ כשעצר על שבעמו כדכתיב ושמעיה קול אלה וי"ל דה"ק קרא כשעובר ^(א) בדבר שאס לא יגיד היה נושא עון או יציא קרבן שבועה אכל בלא שבועה גמי איכא נשיאות עון כדמוכח במתני' בחד דניי ממונות (סנהדרין דף א.) ודוקא צ"ד דכשזומרים אין אנו יודעים להעיד שזו אינם יכולין להעיד דכיון שהגיד שזו אינו חוזר ומגיד והיינו אס לא יגיד דקרא אכל חוז לנ"ד אין לחוש שיכול לחזור ולהעיד:

העושה מלאכה במי חטאת. עד שלא נתן האפר

כדתניא במס' פרה (פ"ד מ"ד) פרה נפסלת במלאכה עד שתעשה אפר והמלאכה פוסלת במים עד שיסים האפר לתוכה ובספרי יליף מקרא יכול אף קדשן מ"ל למשמרת למי נדה ולא שכבר מי נדה: **פמור מדיני אדם**. צ"פ הנזקין (גיטין נג.) פריך מיניה למ"ד היוק שאין ניכר שמה היוק: **אבל** הני אצטריך ליה. וא"ת הנותן סם המות גמי חידוש הוא למיתני כדלמרינן לעיל (דף מז.) דאפילו סם המות דלא דלכלה

דאפילו סם המות דלא דלכלה דאפיו במתכוין לטובה ויכול להליל בעל הבית נכתב כך מ"מ בדיני שמים חייב דליבעי ליה לאזהורי ולאסוקי ארעמיה שלא יצא לו הפסד נזק: **מזה** דתימא הויא לה תחלתו בפשיעה וסופו באונס קמ"ל דכולהו בפשיעה היא. ק"ק דה"ל למימר מהו דמימא כולה אונס הוא וכגון שנעל כל כך יפה שאינה יכולה ללאת אלא בחמירה קמשמע לן דפושע הוא אכל חמירה שהניחה בחמה:

עין משפט ונר מצוה

יד א ב ג מיי פ"ד מהלכות נ"מ הל' יד סמג עשין סט טו"ש"ע ח"מ ס"י מיה סעיף א:
מוד מיי שם טו"ש"ע שם סעיף טז:
מז ה מיי פ"ו מהלכות עדות הלכה ז סמג לאוין כח טו"ש"ע ח"מ ס"י לג סעיף ב:
ז ו מיי שם טו"ש"ע שם ב"ג"ה:
יח ז מיי שם סמג שם וטו"ש"ע שם:

יט ה מיי שם סמג שם טו"ש"ע ח"מ ס"י כח סעיף א:

כ ט מיי פ"א מהלכות עדות הלכה א סמג עשין קח טו"ש"ע שם ועין כ"מ ובז"י שם:
כא י מיי שם פ"ז הל' ז סמג שם טו"ש"ע שם:
כב ב מיי פ"ו מהל' חובל ומזיק הלכה ה ועין ב"מ"ז:

כג ל מיי פ"ד מהל' מזיק ממון הלכה ה סמג עשין סט טו"ש"ע ח"מ ס"י מיה סעיף ז:

כד מ מיי פ"ב מהלכות חובל ומזיק הל' ז סמג שם טו"ש"ע ח"מ ס"י חכ סעיף ג:
כה ג מיי פ"ד מהל' מזיק ממון הלכה א סמג עשין סח טו"ש"ע ח"מ ס"י ש"ו סעיף א:
כו ס מיי שם הל'ה טו"ש"ע שם סעיף ה:

מוסף רש"י

העושה מלאכה במי חטאת. שקל כנגדן משקולות, ופרה וכל מעשה נפסלים במלאכה (יקטון צח.) מי חטאת דפרה אדומה וכן פרה עלמה נפסלין במלאכה, דכתיב (במדבר יט) אשר לא עלה עליה עול, ובמי חטאת כתיב למשמרת למי נדה, ותניא בספרי מה ח"ל, שיטול אין לי שמהא מלאכה פוסלת אלא בפרה ומנין אף במים ח"ל למשמרת למי נדה, כלומר שיהיו משומרות לך ולא לדבר אחר (גיטין נג.) פטור מדיני אדם. לשלם וחייב בדיני שמים. פורענות לשלם לרשעים שנכתבין להפקיד את ישראל (שם.) נשברה כדו כ"ו וחייב בדיני שמים. משום דלא סליק (ועליה כס.)

^[1] נכתב כך מ"מ בדיני שמים חייב דליבעי ליה לאזהורי ולאסוקי ארעמיה שלא יצא לו הפסד נזק:

^[2] נכתב כך מ"מ בדיני שמים חייב דליבעי ליה לאזהורי ולאסוקי ארעמיה שלא יצא לו הפסד נזק: